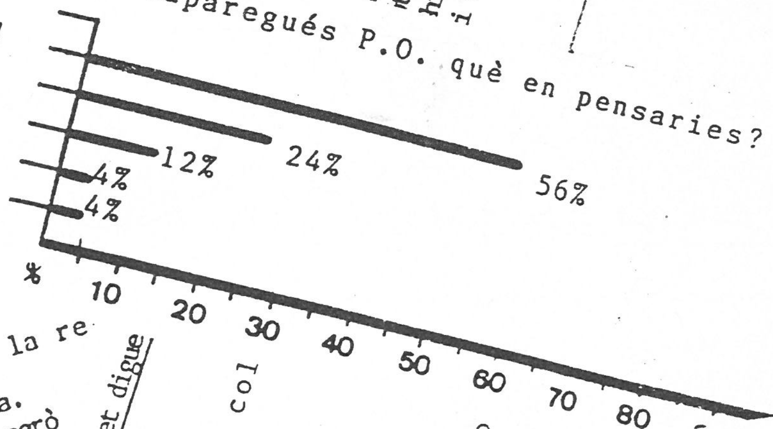
PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

Nº 34 JUNY 89

SOBRE L'INTERÈS PER LA REVISTA. Si desaparegués P.O. què en pensaries?

Quina pèrdua, , és una llàstima!
Vès, què hi farem!
M'és igual, no em va ni em ve
Ja era hora!
Altres

73'9%
13'0%
8'6%
4'3%

de col.laboració, impressió ...

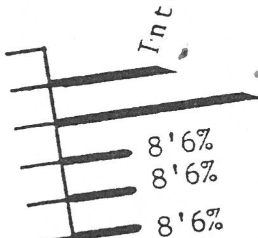
11.- SOBRE ... Voldr...
Mensu...
Bimensual.
Trimensual.
D'altres.

SOBRE ELS DESTINATARIS
Com creus que ha de ser la re...
D'ús exclusiu interna.
Una revista interna però
Una revista que arribi

3.- Si et digue...
Intentaré col...

7.- Perquè no col.labores o no ho fas més?

Sóc un "desastre" fent articles-opinions
No tinc temps
Em fa mandra
...lorada la línia de la rvista
Altres

43'4%
4%

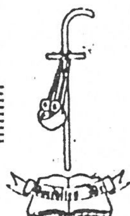
L'enquesta eloqüent

AGENDA

PER: SERGI GORDO

Del 3 al 15 de juliol. Curs d'estiu al "Casal Borja" de Sant Cugat del Vallés.
c/ Llaseras, 30-Tel.674.11.50 (93)

INSTITUT DE LITÜRGIA

Del 3 al 14 de juliol: XI CURS DE LITÚRGIA: "El ritual d'exequies. La litúrgia hispànica". A la Facultat de Teologia de Catalunya: Més informació: Centre de Pastoral Litúrgica ., c/ Rivadeneyra 6,7. 08002-Barcelona. Tel (93) 302.22.35.

DAVID MULTIFESTIVAL

Del 30 de juny al 4 de juliol. Al Col.legi La Salle-Bonanova. Passeig Bonanova, 8. Metro Avgda Tibidabo), Trobada Cristiana de Música i Art Contemporanis que gira entorn de quatre eixos: pregària, seminaris, tallers, concerts i espectacles.
Més informació:
MULTIFESTIVAL DAVID
c/ Trafalgar, 23,3er,2a-08010-B
Tel (93)- 301.19.27
DELEGACIÓ DIOCESANA DE JOVENTUT
c/ Rivadeneyra, 6, 4art, 08010-B
Tel. (93) 301.12.77

ASSOCIACIÖ BIBLICA DE CATALUNYA

Del 10 al 22 de juliol Cursos bíblics d'estiu, al Seminari de Tarragona.
c/ Sant Pau, 4.
Més informació: Na Josefa Argilaga Arquebisbat de Barcelona, Pla de Palau, 2 - 43003 - Tarragona.
Tel. (977) 23.34.02.(matins de 10 a 13).

delegació diocesana de pastoral de joventut

8 de juny: "Arrelats en la fe". Escola de pregària a la Catedral, a les 19'30 de la tarda: "Oberts al tercer Mil.leni".
19 i 20 d'agost: JOVES A COMPOSTELA AMB EL PAPA. A SANTIAGO. La diòcesi de Barcelona i les de Catalunya ens unirem en pelegrinatge a la visita del Sant Pare a Espanya i al Fòrum Internacional.

BLAN
QUER
NA
FORMACIO PERMANENT

BLANQUERNA

Del 3 al 14 de juliol. Escola d'estiu'89, al Col.legi Sant ignasi de Sarrià.
c/ Carrasco i Formiguera,32
Més informació: c/ Marquès de Santa Ana, 7- 08023
Barcelona, tel (93) 237.72.01

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS

19,20 i 21 de maig X TROBADA DE CAPELLANS DEL MÓN RURAL.
"Condicionaments socials i polítics que afecten la pastoral al món rural" A Vallfogona de Riucorb i a Vallbona de les Monges. Informació i inscripcions: R. Codina (93) 859.05.60 i P. Dalmau (977) 62 81 08

SUMARI

Equip de Portal Obert

JOSEP M. BASTÉ
JOAN RAMON BULLIT
DAVID LL. FLURIACH
AGUSTÍ PANYELLA
R. OCTAVI SÀNCHEZ

PORTAL OBERT

Dip.Leg. B-43509-86
c/Diputació 231
08007-B

EDITORIAL

L'enquesta eloqüent

Aquest número de Portal Obert, darrer del curs 88-89 porta a les seves planes un informe molt important e interesant sobretot pels que formem part de l'equip de confecció de la revista, un informe eloqüent: **L'ENQUESTA**. Entre les moltes respostes i dades en destaquem una: la resposta més majoritària, és a dir la més votada és que **la revista és una cosa de tots (80%** dels que han respost aquella pregunta). I aquesta enquesta vol ser un intent més perquè això sigui més possible; que podem fer per assolir aquest objectiu? que podem fer perquè el contingut de la revista s'adequi al que volen d'ella els seminaristes?. Aquest era l'objectiu de l'enquesta. Agraïm molt sincerament la col.laboració de tots aquells que l'heu contestada i d'aquells que especialment hi heu dedicat estona, i sobretot d'aquells que us heu ofert per col.laborar. Som a temps de replantejar molts aspectes i de seguir molts sabis consells. L'enquesta ho fa possible.

L'enquesta també volia ser una crida oberta a la participació, col.laboració i opinió sobre la revista. Fa temps que insistim des de les editorials i en el tracte personal amb cadascun de vosaltres per part de l'equip que fem la revista.

És cert que hi ha molts col.laboradors a cada número. És cert que són pocs els articles fets des de la redacció, però encara estem molt lluny del que hauria de ser aquesta **revista de tots** que és el desig majoritari dels enquestats. Caldria la col.laboració més espontània i assídua. Caldria que molts que encara no han estrenat la seva ploma per la revista ho fessin.Caldria que tothom que rebi una demanda de la revista la porti a terme sense excusar-se o oblidar-se després de la tasca encomenada. Caldria, en definitiva un major interes per part de tothom.

JORNADES DE FORMACIÓ: L'arrelament del prevere a Catalunya

A càrrec de Mn. Joan Carrera i Planas, Rector de la P. de St. Isidre, President del Consell de Rectors de Barcelona, Sots-director del setmanari "Catalunya Cristiana"

Introducció

Entre nosaltres preveres i vosaltres seminaristes, sovint hi ha massa distància. En general, tenim idees vagues els uns dels altres; per això interessa molt a la diòcesi que dialoguem.

I Opció radical

A vegades, "els grans", ens preguntem si realment els joves d'avui preneu opcions de fons. De fet, no es pot dir que el clergat barceloní hagi tingut un to massa intransigent. Això no significa que nosaltres no haguin pres cap tipus d'opció radical. Hi ha d'haver quelcom pel qual valgui la pena donar-ho tot.

II Característiques del prevere diocesà

Abans estava tan "de moda" la vida moncal (pel seu estat de perfecció), que el sacerdot diocesà era considerat com un "objecte" religiós de segona. Ara, gràcies al treball dels moviments sacerdotals, la situació ha canviat. Per a nosaltres no és cap vergonya ésser uns preveres "submergits en el món"

*** M'enterro en els fonaments**

La proximitat amb la gent de cada dia, la missió d'iniciar i posar en moviment les persones, és allò propi de la nostra vocació. Tenint per model Jesús de Natzaret. Cal que algú ensenyi els primers passos en la fe. Cal que hi hagi gent que s'enamori d'aquesta tasca. Sense voler retenir.

***Integració**

Cal esforçar-se a integrar tot els dons i carismes en la pròpia església local. Cal que nosaltres no sectaritzem.

***Ecclesialitat**

Quan l'Església s'organitza en tendències deixa de decidir en funció del bé de les persones, per a dependre d'institucions. Cal prendre decisions en funció del bé pastoral.

Mn. Joan Carrera i Plana.

III Memòria històrica

Vosaltres entrareu a formar part d'una comunitat d'homes que té tota una història. Sereu preveres de Barcelona i de Catalunya. Cal tenir sentit de generació.

El precursor del clergat català modern és **Jaume Balmes** però de fet no va deixar escola. Recordem alguns personatges importants tan pel moviment sacerdotal com per la vitalització de Catalunya.

Torres i Bages

En la seva obra: "El clero en la vida social moderna" comença a projectar un nou tipus de capellà, més allunyat de les conexions fe i carlisme i més amb contacte amb el món modern. S'incorporà al moviment de la renaixensa. Són amics seus Joan Maragall, Gaudí, Llimona, Cambó, entre d'altres. Escriu també "La Tradició Catalana".

Jacint Verdaguer

Home extraordinari, jo diria que característic del nostre presbiterat, amb una enorme voluntat de servei als més marginats. Creador del català modern.

Jaume Cullell

Fundador del setmaari "La veu de Montserrat". Home d'acció. Intim amic de Torres i Bages. Promou una renovació a l'interior de l'Església. Mes del Sagrat Cor, Visita Espiritual a Montserrat...

En una segona fornada.

Frederic Clascà

Fou el setantacinqué membre de la Mancomunitat, i fundador de l'Institut d'Estudis Catalans. Começa la traducció dels primers llibres dela Bíblia.

Lluís Carreras i Màs

Es l'home del moviment litúrgic. Iniciador del I Congrés de Litúrgia a Montserrat.

Carles Cardó

El millor continuador de Torres i Bages. Home de cultura i profundament compromés. visqué primer la persecució antireligiosa i després l'anticatalana. Escrigué "la Nit Transparent" "Les dues tradicions". Acompanyà al Cardenal Vidal i Barraquer a l'Exili.

Respecte al moviment partoral. No podem oblidar noms com **Albert Bonet**, creador juntament amb **Pere Tarrés** de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. **Antoni Batlle**, impulsor de l'escoltisme catòlic.

Durant la postguerra tinguerem alguns bisbes que feren treball negatiu per a Catalunya. Tot i amb això, es va donant un cert reeiximent del clergat diocesà.

Aleshores Catalunya ha canviat molt, ha esdevingut molta immigració. Mentre hi ha una represa de la voluntat Catalana. Després dels 50 sorgeixent els moviments cristians obrers. HOAC amb **Rovirosa** i en **Busquets** i **Moles**. La JOC amb independència de l'Acció Catòlica. El fet és que aquella immigració obliga urgentment a crear parròquies noves. Certament que hi havia sacerdots aclimatats al règim, però aparegué tot un sector jove, titllat d'obrerista i catalanista que vibrarà per l'evangelització dels barris. Només agafarà parròquies dels suburbis.

A finals del franquisme el país no tenia més mitjans per a construir l'entramat social que les parròquies. En elles nasqueren grups d'acció fraterna, cooperatives, sindicats...

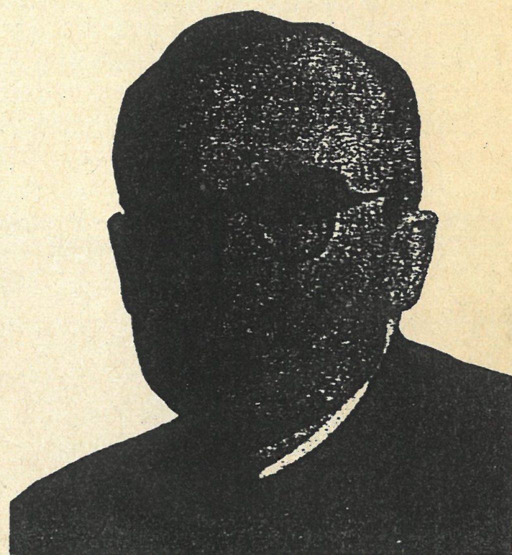
En síntesi es tracta d'un clergat obert, encarnat al país però conscient de la necessitat d'acollir als que han vingut de fora.

Siguem radicats en la nostra opció per la pobresa. Potser Catalunya també es pobre perque no té institucions. Cal conèixer el passat, no per a repetir-lo.

Actualment definim la nostra situació ecclesial amb cert desencís. Cal actuar, no sobre els síntomes sinó sobre les causes. Cal, novament, fer l'esfoç de connectar amb el pesent, amb les persones o les institucions que prenen el protagonisme social.

ORNADES DE FORMACIÓ: L'acolliment

El passat dia 19 de maig, el seminari de Barcelona va dur a terme l'última "JORNADA DE FORMACIO" d'enguany. Aquesta vegada, el tema tractava sobre l'importància de l'acolliment en l'acció pastoral, de la comunicació de l'agent pastoral amb els fidels i la gent del carrer que demana el seu servei.

Xavier Soler i Mn Agustí Viñas ens donaren testimoni del seu oluntariat en aquest àmbit. Mn gustí, junt amb la Fundació **"Ajuda esperança"** -de la qual n'és embre fundador- i el seu equip de ol.laboradors gestiona **"El telèfon le l'esperança"**.

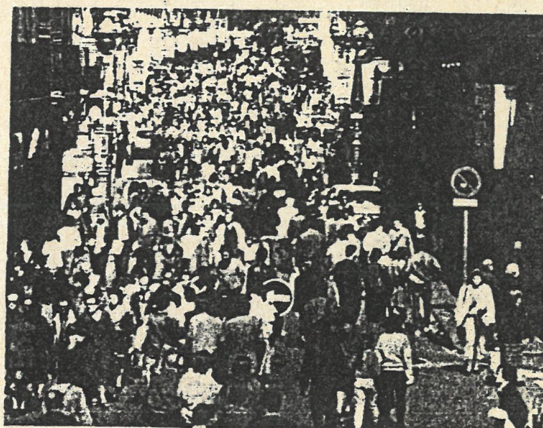
Sota el lema **"una veu amiga"** eben trucades de tot tipus de gent mb problemes varis -sobretot de omunicació-. Persones angoixades er conflictes personals, socials, 'àmbit familiar, morals, de simple solitud truquen diàriament amb "esperança" de trobar algú amb ui parlar, algú amb qui poder compartir qualsevol qüestió. oblemes que molts cops equereixen l'intimitat de l' nonimat. En aquest cas el oporciona el telèfon i la iscrecció de l'escolta.

Cent vuitanta escoltes es parteixen les vint-i-quatre hores cada dia de l'any; fins i tot s nits que més costa: la Nit de dal i Cap d'any.

Importància del servei? ectivitat?. Es pot parlar de esultats constatables quan el que ofereix és: companyia, nformació, consol,..., una mica esperança? Què mesurem?

Tot i així, els números canten: 7.368 trucades l'any 1988. El 67'10% (4.937 trucades) tenien conflictes emocionals, depressions, angoixes. El 32,92% (2.431 trucades) el problema era l'incomunicació. Un 2.03% (146 trucades) amenaçava amb el suïcidi.

Els escoltes, però, es preparen com a professionals per poder oferir la millor ajuda, ni que sigui simplement ESCOLTAR.

Sembla difícil estar sol avui en dia. Arreu tot és multitud.

En la segona part de la jornada, **Mn Joan Soler** i un matrimoni acollidaor de parelles de la parròquia de "Josepets" ens parlaven de l'ACOLLIMENT en un despatx parroquial.

Mitjançant la burocràcia que tenim als nostres despatxos podem aconseguir que la persona en qüestió se senti atesa, respectada, compresa. Quantes vegades ens hem sentit incòmodes i rebutjats en les mil oficines que sense remei cal passar.

Doncs, el despatx parroquial no és pas un qualsevol. No ha de ser!.No poques vegades, la gent que ens ve a veure busca alguna cosa més que una freda burocràcia. Potser espera un caliu, un tarannà cristià, un ACOLLIMENT

Mn Joan ens remarcava l'importància de saber perdre temps per qui ho necessita. L'importància de saber callar i **ESCOLTAR**

El despatx parroquial, també té els seus perills. És fàcil creure's amos de la situació darrera de l'escriptori. les normes burocràtiques, els horaris intransigents són impediment per un bon acolliment. Cada cas és diferent i demana un mínim de comprensió i flexibilitat.

Va ser suggeridora la idea: "el despatx pot ser el mirall de l'església i de la parròquia". Quin acolliment donem a la nostra parròquia?.

Les intervencions posteriors van constatar que en aquest camp de l'acolliment no es donen solucions satisfactòries. Tot i la voluntat general falta fer molt camí. Normalment no tenim un equip que es prepari seriosament per aquests afers. La coordinació d'aquest equip amb el mossèn no és prou correcte. Els objectius no són clars.

Cal treballar seriosament la comunicació i acolliment que ens ha de caracteritzar.

Dues paraules podrien recollir la idea de fons d'aquesta última jornada: **ACOLLIMENT I ESCOLTAR**

PERE MILA

La solitud no és el mateix que l'aïllament. El que s'aïlla no sempre pateix per aquesta situació.

Tot aquest aldarull no ofereix ni companys ni punts de referència per situar-se a la societat on es viu.

VISITES :

Joaquim Ferrer

El divendres 14 d'abril vam tenir al Seminari Conciliar la visita d'un personatge conegut:en **Joaquim Ferrer**, militant de Convergència Democràtica de Catalunya (anteriorment del PSC-reagrupament), membre de Justícia i Pau, però conegut sobretot per la seva tasca al front de la conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Actualment és diputat al Parlament de Catalunya pel que ha estat nomenat senador a Madrid on es portaveu del grup "MINORIA CATALANA".

En Joaquim Ferrer compartí amb els seminaristes del carrer Diputació el dinar i posteriorment ens dirigí la paraula i es prestà a les nostres preguntes.

El diputat i ex-conseller ens expressà d'entrada el seu dessig de no parlar-nos gaire de la seva tasca política. Preferí comentar-nos altres temes més profonds, altres interrogants més de fons: ¿Qué fem aquí?, ¿Com responem als desafiaments de la nostra època?

Ens remarcà amb preocupació com es palpava en l'ambient del pais el fet de que la gent gairebé no creu en res. A la resta del món tothom creu en quelcom, no necessariament en Déu, però potser en el treball, el partit, la família...

Catalunya té molts anys, ara celebrem el mil.lenari, hi ha de tot en la història del pais, però amb to de preocupació ens afirmà que molts els hem viscut de qualsevol manera.

I ¿Qué cal per no viure la història de qualsevol manera? Cal que la gent, les persones siguin transparents, creguin en la veritat, siguin generoses. Així funciona un pais. Si no, tindrem allò que ens mereixem. I si no tenim més es perquè no hem fet mereixements per tenir-ne més.

Hi ha un optimisme que es respira a la societat, però ¿realment prosperem?. **Només ECONOMICAMENT.** Perque Cultural, social i politicament no avançem. Es va per la sortida fàcil: l' Economia; però només dedicar-se a l'economia no porta enlloc. El fet de tenir més diners a la butxaca no significa que es puguin fer més coses; més aviat al contrari.
El progrés, la prosperitat depén de la persona i de la seva actitud, no de l'economia.

Però no ens hem de desesperar. Estem en una situació semblant a la dels temps de la revolució industrial. Estem encara davant la possibilitat de treballar en els 4 camps esmentats i no només en el camp econòmic que ens fa caure en perills com l'Egoïsme.

Ens cal una societat digna, plena d'honradesa i generositat, així se'ns ha de veure des de fora. Però a Madrid només ens veuen com un poble que demana diners.

Per aquest camí -que esperem que no triomfi- anem fent de Catalunya una segona Andorra. Un principat que té com a preocupació principal fer més i més diners sense masses preocupacions espirituals o humanes.

Demanem la reforma de l'Estatut i potser és necessària, però el que realment és important és **reformar-nos nosaltres. Només millorant cada individu podem reformar la comunitat.**

Això és el veritablement preocupant del nostre pais i de la nostra societat, i això no apareix als diaris, però el que apareix als diaris és el resultat del que són i com són les persones. Aquest és el repte difícil, esforçar-nos per a ésser transparents, creure en quelcom i lluitar per això. Cal citar aquí alguns personatges que han demostrat aquestes qualitats en la vida quotidiana, acaparadors de virtuts, que es notava en ells que es creien el que deien. Exemples d'això podrien ser **Serra i Morera** o **Josep Pallach.**

El capital d'un poble és la seva gent i aquesta gent ha de tenir sal encara que aparentment la sal no tingui massa valor. No hi ha res més depriment que veure gent que només creu en el desenvolupament econòmic. Perquè tot s'ha de construir sobre quatre potes i no en una i s'ha de fonamentar en persones que creguin.

En quant a **la seva vida política** afirmà que ell en campanya electoral no demana el vot sinó que aprofita la campanya per explicar coses i donar elements de judici.

És difícil com a polític ser persona i testimoni, perquè la vida t'ho fa difícil, i mantenir una actitud sempre, lluitant per un creixement és difícil, però gratificant.

Finalitzà la seva intervenció responent a l'interrogant **¿Com es pot millorar la societat no només econòmicament?.** Cal aprofitar les ocasions i treballar pel creixement harmònic de totes les dimensions. És difícil perquè els polítics només es preocupen de l'economia, perquè són els representants de la gent i a la gent és això el que els preocupa.

E.P.O.-D.

VISITES : Lluís Reverter

*Una altra visita realitzada als seminaristes del carrer Diputació, fou en **LLuís Reverter**, militant socialista i actualment l'home fort de Narcís Serra al capdavant del Ministeri de Defensa.*

ELS CAPELLANS CASTRENSES

LLuís Reverter començà parlant-nos del tema dels capellans castrenses, tema d'actualitat per les reformes que en aquest camp de l'exercit s'han realitzat darrerament.

Partiem d'una situació complexa. El capellà castrense d'abans era normalment un contratestimoni entre els soldats. Tenir estrelles i graduació és signe d'allunyament i autoritat entre els que fan la"mili". No sempre és així, hi ha casos on els capellans castrenses han fet una veritable tasca pastoral però no són els més freqüents.

Així doncs es pretenia canviar això, sense deixar aquest servei. Calia renovar-ho, fer-ho més testimonial i vàlid, sense suprimir-ho, tot i que alguns demanaven la fi d'aquest "servei clerical en un estat aconfesional".

El camí per on es vol anar és el d'agafar capellans, al ser possible joves, que puguin fer aquest servei per 3 o 6 anys amb possibilitat de quedar-s'hi després.

Resta la possibilitat dels capellans que fan "el servei militar" un cop ordenats de preveres o diaques. Actualment són la majoria. Aquests també realitzen aquest servei però només per un any.

En ambdós casos es tracta d'un servei religiós, per tant sense graduació ni autoritat.

Reverter destacà la dificultat que comporta aquesta tasca d'evangelitzar. Hi ha una fita difícilment superable, i és que l'inestabilitat o poca durada fixa del soldat fa gairebé impossible un seguiment i treball personal, gairebé només es pot aspirar a fer ajudes i tasques concretes i puntuals.

Distribució del número de soldats a l'Estat Espanyol.

TREBALL AL MINISTERI

Quan Luis Reverter arribà al Ministeri de defensa hi havia una psicosi i preocupacio primària: el colpisme. Avui sortosament ha desaparegut qualsevol possibilitat desestabilitzadora.

També s'ha notat molt en aquests darrers anys un gran canvi en les relacions entre Orient i Occident. Es veu un gran interés per ambdues bandes en el desarmament i la pau. Es destacable l'esforç de canvi empres per la Unió Soviètica.

I és que davant la situació militar de present on és imprevisible una guerra perllongada es possible parlar de desarmament.És difícil parlar avui dia d'un enfrontament entre exercits, això ja ha passat a la història, només succeeix a països com Iran o Iraq

Actualment i pel que respecta a Espanya és difícil la entrada en una guerra. Només tenim perill de crisi al Nord d' Africa (a països com Algèria o el Marroc) i que directament poden afectar a Espanya.

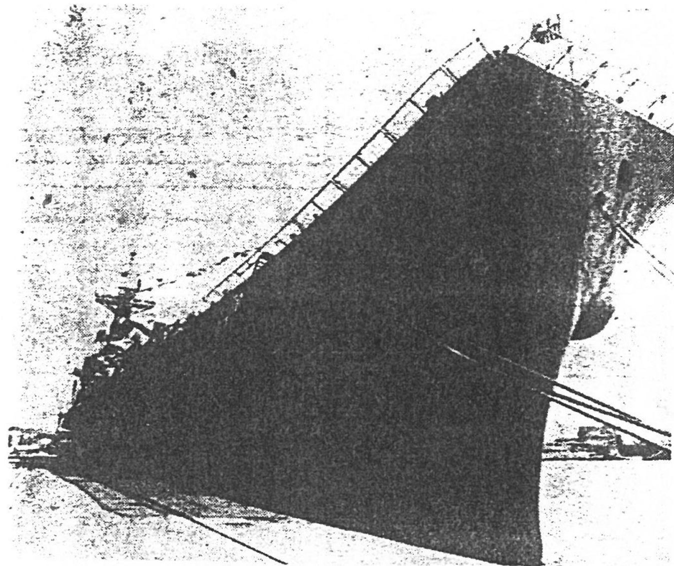

Malgrat això s'obre l'interrogant, de que si davant aquesta situació de guerra poc probable val la pena mantenir un exercit de 200.000 soldats. En opinió de Reverter tenir un exercit professionalitzat (és a dir on hi vagi només aquell qui vulgui) seria aïllar molt més l'exercit de la societat civil i això no està bé mentre hihagin exercits.

QÜESTIONS PLANTEJADES

Acabada aquesta exposició començaren les moltes impressions i preguntes dels seminaristes. Els temes més debatuts foren el de **l'OTAN** amb l'ambigua posició del PSOE abans i després del referèndum, que obeeix -segons Reverter- al fet de voler ésser europeus a totes; l'objecció de consciència a la que definí en alguns casos com un "chollo" per les seves bones condicions; **la impressió que els seminaristes havien tingut de la mili**, per la qual s'interesa molt i recollí les variades aportacions i experiències dels seminaristes que hi havien estat; i les **relacions Església-Estat**, de les quals ell és particep en algunes ocasions; les definí com a bones amb gran predisposicio per part de l'Estat.

E.P.O.-D

Sr. Cardenal

El passat dilluns dia 29, ens visità als que vivim al carrer Diputació, el nostre Bisbe Jubany. Amb aquesta visita concloia les 3 que anualment realitza per les residències del Seminari (primer Convictori, després Sagrera, i finalment Diputació

Ens trobarem amb ell una bona estona a la llar, on després de veure d' on erem i on estavem actualment cadascú de nosaltres, ens va parlar de l'urgència i la dificultat de l' evangelització que s'espera de capellans i seminaristes. La nova òptica eclesial, feta pel Vaticà II enderrocant el concepte d'Església, com a societat perfecte, ha fet que aquesta hagi d'assumir diversitat de riscs: el principal és l'interrelació i el diàleg amb les altres postures i opcions que ofereix la Societat actual.

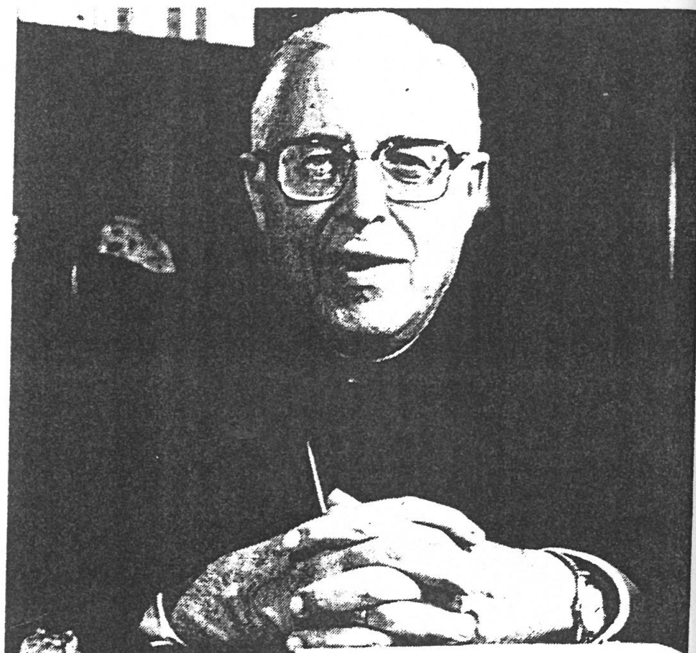
Aquesta pluralitat que es dóna , porta dos conseqüències: Diversos punts de vista i un cert escepticisme. És per això , que ens cal ser mestres de fe: cal saber donar raó de la nostra esperança. Abans de donar, però, cal rebre. Ens insistí una vegada més, la necessitat de l' estudi en la nostra vida del Seminari.

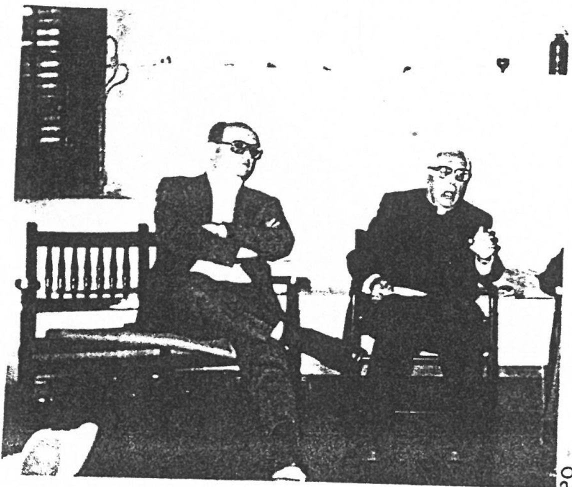
Cal i caldrà cada cop més raonar i predicar allò que creiem. I en el centre de la nostra creença: Jesucrist.

El bisbe ens explicà alguns exemples de la demanda que fa la gent als capellans de que parlin de Déu . Aquest Déu que ha de ser centre de la nostra existència. Hem de ser per tant mestres en la pregària: Només podem ser testimonis d' Aquell que dóna sentit al nostre viure,. si ho fonamentem en la pregària.

S'en deriva per tant un tercer mestratge: se'ns demana ser mestres de vida cristiana.

Per acabar la xerrada, el bisbe es fixà en la bona salut i la gran

felicitat que deixen entreveure algunes de les nostres panxes. D'aquesta felicitat en pogueren participar plegats en el sopar de gala que ens prepararen les germanes. L'acabarem amb un poètic i solemne brindis i el següent comentari del Cardenal que ens deixà contrariats a tots: " Després d'aquest sopar no em digueu que fan falta diners per al Seminari, que no m'ho creuré".

P.O.-D

DES DE XILE: Manuel Roig

"La sang del pobre" en el coure i en l'or.

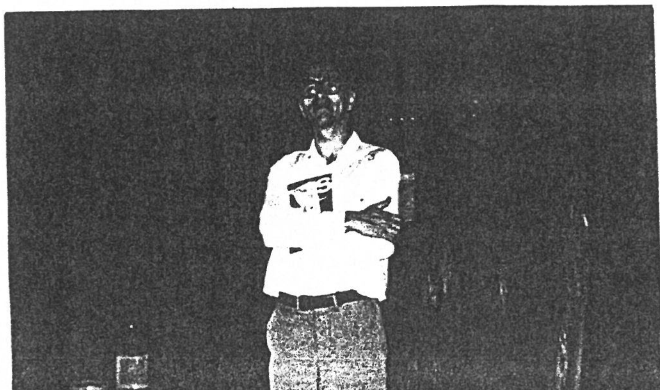
A la diòcesi de Barcelona hi ha una o dues parròquies mineres?. El Senyor m'ha enviat com a prevere a una parròquia minera. Sí, però es tracta d'una diòcesi de llarga tradició minera: COPIAPÓ DE XILE. I en un país exportador de COURE. Anys enrera l'Esperit de Pentecosta ja havia enviat Mn Enric Olivé, després Mn Jaume Aregall... i molts altres preveres barcelonins.

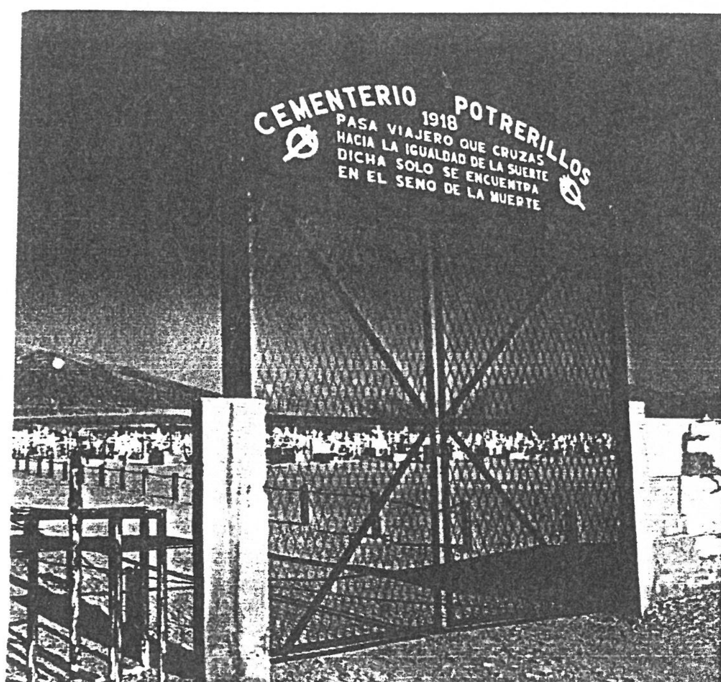
Després de mig any d'haver arribat a Xile encara tinc prou atreviment per escriure quatre coses del meu nou entorn. Em deia un amic que havia treballat a Katanga del Zaire que en el primer moment en diria moltes coses de la gent africana, al cap d'un any ja molt poques, i als tres anys ja no s'atreviria a dir res: anava entrant en el misteri de la difícil comprensió de les diferències.

L'Església de Copiapó m'ha encarregat la parròquia d'un campament miner: POTRERILLOS, fundat als vint anys per una companyia minera "gringa": Anconda. Ara l'administra la corporació xilena del coure: CODELCO

Fins el dia 8 d'abril mossèn Aregall amb la gentil col.laboració d'una multitud de persones m'ha ajudat a aterrar suaument al Món Nou. Aquell dissabte a migdia, assoleiat, ell va aixecar el vol sobre Santiago de Xile i està amb vosaltres.

Què m'ha impressionat durant aquest any 1989 al llarg desert, ple d'oasis i de persones, d'ATACAMA?

Año Viejo 1988

Començant per la festa d'Año Viejo us parlaré de quatre festes que m'han fet reflexionar la vida de cada dia dels seus protagonistes.

L'año Viejo mor a ple estiu austral, en una bona nit d'estiu una mica freda i humida. Després de celebrar la missa de la pau al monestir de dominiques contemplatives anem al barri pobre de Copiapò per "abrazar" els amics i les seves famílies. Quasi per per totes les cases estan contents, però a mi m'espanten: "no dan pie con bola", perquè entre ball i ball del cassette a tota marxa es conviden a unes sangries ben alcoholiques, o a interminables pilseners

Si així acaba i comença cada any és, també un trist símbol de la festa setmanal o mensual de molts miners: perdre el món de vista amb els amics i l'enemic alcohol.

Aquest verí pel cervell i per a les famílies no tenia un bon control social quan arribaren els primers europeus a aquesta terra de Déu?. Diuen que ell va fer perdre la independència al digne poble Mapuche i encara va exterminant la resta dels nadius de la freda i humina Patagònia.

L'Aplec de la Virgen Candelaria

A finals de gener i primers de febrer, fins el dia 6 del mes, hi hagué moltes misses, confessions, novena, pregàries per estaments laborals, fires i balls religiosos. Es fa en el santuari de la Virgen de la Candelaria, a l'antic barri de nadius de la ciutat de Copiapó. Dos moments recordo amb més força. L'un és el de la pregària dels miners, amb la llista pausada de més de quinze morts d'accident a les mines copiapines durant l'any anterior. L' altre moment va ser un solemníssim conferiment d'ordes menors a dos dels 15 seminaristes que té la diòcesi aquest any. Una celebració participada per catòlics de tot l' extens bisbat amb esperança i joia ben visibles. La proporció de preveres xilens és de 6 sobre 20 en el present bisbat. Mossèn Salvador Bacardit tallava el bacallà en aquesta llarga i molt concelebrada missa.

Viernes Santo

Arribà la Setmana Santa i jo la vaig viure a Potrerillos, al campament de la fundició de coure i de la mina d'or a ple cel de Hueso, explotada per la transnacional nordamericana Holstein. De Pasqua quasi no li queda ni el nom, que s'ha reservat al Nadal. Celebràrem amb pollí de veritat l'entrada dels rams i tot el campament seguí el Viacrucis pels carrers al vespre de Divendres Sant. Representarem les catorze estacions, durà tres hores ,cantant i llegint. Però ja de bon matí una vintena de nois i noies pujaren una grosa creu de vigues al Calvari, el "cerrito" a doscents metres per sobre de la Fundició i del campament. Pensava jo que era com si així es beneís cada any una ciutat petita , però ben classista: un sector de casetes per a cada categoria laboral, entre els millors sous del sector nordest i els sous més indignes al sudoest. Cinc mil "ànimes" amb pulmons que en els dies de calitja respiren sílex , sulfúric i arsènic amb pirites de coure...

El dia del Treball: 1er de maig

I per a acabar, la festa de maig. El dia dels treballadors fou un dilluns de festa. Però a Potrerillos va esdevenir novament de dol. No tant com la diada de Xicago al segle passat. A les quatre de la tarda una gentada acompanyà a l'Església i al cementiri un miner de 37 anys que havia nascut aquí i que deixava vídua i tres fills.

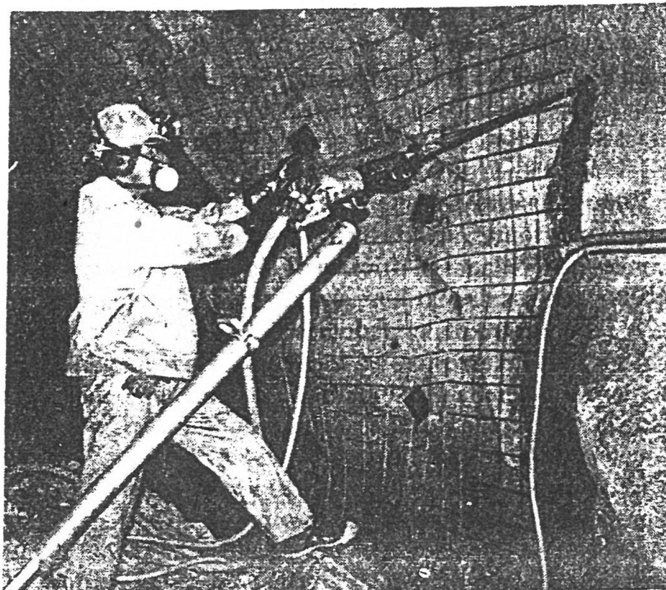
Perquè?. L'or val molt al mercat de Londres, París, Toquio, de Nova York i de Frankfurt. L'or aquí l'exprimeixen del nostre sílex del "cerro del Hueso" a ple vent delsquatre mil·lmetres. Aquell dissabte el nostre difunt Ricardo anotava els camions a la mina a cel obert. Entrà al torn de les 4 de la tarda i el vent humit era de 12º sota zero, arremolinava la pols que les grans pales mecàniques feien en carregar les 50 tones de cada camió amb el mineral. No s'hi varen veure i ell acabà sota les grans rodes.

A cinquanta quilòmetres hi tenim la fonda galeria del mineral de coure. El dia dos del mes, la pedra i les planxes protectores del subterrani feriren un home i n'enviaren un altre al cementiri del seu poble.

És ben veritat el que deia Léon Bloy que les nostres monedes de coure i d'or porten sang dels pobres.

¿És una llei del mercat?

MANUEL ROIG 21-05-89

DES DE XILE...

Josep Serrano

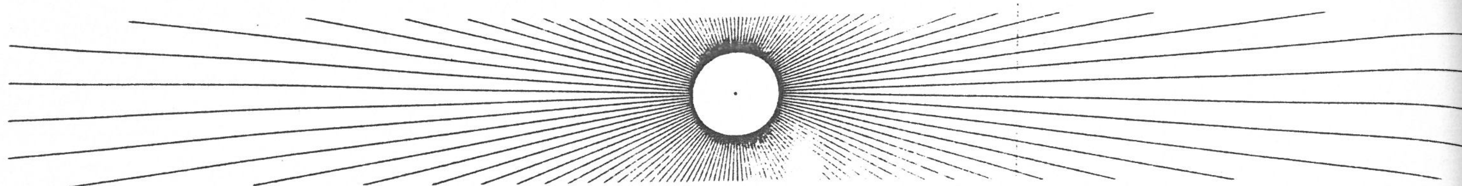

Copiapó, 3 d'abril de 1989

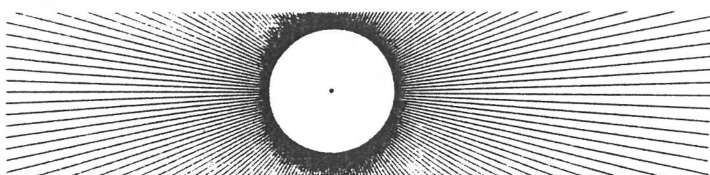
Estimats amics:

Fa quasi una hora, que estavem cantant l'HORA dels ADÉUS a la terminal de Busos de Copiapó, una bona colla d'amics -laics, capellans, religiosos, bisbe- que ens haviem trobat allà per acomiadar el nostre amic JAUME. El Salvador, **el Manuel** *i jo cantàvem en català i els altres en xilè, mentre el Jaume s'anava despedint de cada u... Aquesta vegada el comiat ha estat molt emotiu: El Jaume marxava per no retornar i só, reintegrar-se novament a l'Església barcelonina... Ara estic a la Candelària, a Copiapó, a la casa de trobades on estem reunits tots els capellans de la diòcesi i també les religioses i laics que treballen a nivell diocesà i un representant laic de cada consell pastoral parroquial de les 20 parròquies de la diòcesi: estem fent la JORNADA DIOCESANA DE PASTORAL, que ha comencat avui al matí i acabarà dimecres a la tarda (2 dies ben complerts). Estava en el silenci de la nit revivint les emocions d'avui i agraïnt-li a Déu tantes i tantes coses, i pensava en el Jaume i tants amics com m'han ajudat al llarg del meu camí. I he sentit ganes de comunicar-me una mica amb tots, sobretot ara que cada vegada em costa més trobar temps per escriure i tantes cartes sense rebre la resposta que he pensat i he pregat, però que no he escrit...*

Aquest capvespre, dintre la Jornada de Pastoral, hem despedit al Jaume en l'Eucaristia, presidida pel bisbe, concelebrada per tots el capellans i participada per tots els laics i religioses presents a la Jornada. Ha estat un moment fort, molt ferm. El Jaume ens ha donat, en l'homilia que ens ha fet, un testimoni senzill i profund alhora de com ha viscut la Pobresa, l'Obediència i la Castedat a través del seu ministeri pastoral enmig dels pobres i en una dictadura que també el va perseguir a ell... El trobarem a faltar, al Jaume: tant els capellans, com els laics, sobretot els de la seva parròquia que tant l'estimen. És un dels capellans ferms d'aquesta diòcesi, senzill, assequible i bon company, sempre l'hem vist en un servei generós i evangèlic a tots, sense excepcions i vivint amb humilitat i autenticitat una clara opció preferencial pels pobres. La seva entrega generosa al ministeri sacerdotal en la parròquia que li havia estat confiada ha donat el fruit d'una comunitat viva i nombrosa allà on era una de les comunitats parroquials més difícils de la diòcesi. Així mateix ho ha destacat el bisbe a l'agrair-li el seu servei al llarg dels quasi 10 anys que ell ha estat aquí.

Potser jo el trobaré a faltar més que els altres, perquè per a mí ha estat, a més a més el qui em va acollir -l'únic barceloni llavors, ara fa 4 anys i mig- i el qui em serví constantment de punt de referència de com un català pot anar encarnat-se de veritat a Xile sense perdre les arrels catalanes. Vàrem poder sommiar junts que la nostra diòcesi de Barcelona aniria reobrint les portes de la missió, fent possible que petits equips de capellans enviats des d'allà arribessin a les Esglésies germanes encara més necessitades que la seu barcelonina. I vàrem pregar junts. I junts vàrem veure arribar el Salvador per aquí la diòcesi de Copiapó, i el Cade per a la diòcesi de Calama. Finalment hem vist arribar el ***Manuel****, però ell ja ha marxat... Tant de bo que a Barcelona segueixi ls mateixa trajectòria de capellà que li hem vist viure aquí. I tant de bo que a Barcelona continuïn sorgint capellans disposats a col.laborar amb altres esglésies que estan més necessitades. Tot i que continuï essent tanta la necessitat de la mateixa Barcelona, i que calgui sortir-ne'n per llancar-se com cal pels camins de la missió...*

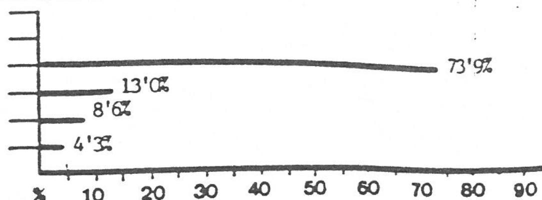
Un altre moment fort viscut aquests últims dies aquí va ser l'entrada del ***Manuel Roig*** *a la parròquia que li ha confiat el bisbe: "Ntra Sra del Carmen" de Potrerillos. Potrerillos és un campament miner de CODELCO a 2.800 m. sobre el nivell del mar i a 72 km de Diego, i amb uns 7.000 habitants. Allà vàrem arribar sis capellans per concelebrar amb el* ***Manuel*** *l'eucaristia que presidí el bisbe: des de El Salvador (a uns 50 km) des de Diego (A 72 KM)des de Colpiapó (a 225 km) i des de Tierra Amarilla (a 230km). hi erem tots els barcelonins: el Jaume, el Salvador i jo acompanyant el* ***Manuel****. Va ser una missa d'aquelles que omplen el cor d'alegria i optimisme. La comunitat de Potrerillos va acollir molt bé al* ***Manuel****, tot acomiadant el Mariano que passa a ser Vicari Diocesà de Pastoral i rector de la parròquia de Sant Josep Obrer de Copiapó, on substitueix al Jaume. Ell, el* ***Manuel****, va fer un breu discurs plé de sentit pastoral i força evangelitzadora, expressant la seva alegria de poder-los servir i el seu anhel de caminar junts i deixar-se evangelitzar per ells. Estic content de tenir-lo aprop i d'estar treballant junts en la mateixa Vall Nord: em sembla que podrem fer un bon treball pastoral de conjunt i que també ens podrem ajudar a viure amb fidelitat l'Evangeli. Al sortir de la festa els estels ens somreien, meravellosos, tan pròxims i tan distant alhora... (...)*

Que la Resurrecció de Jesús ens ompli d'alegria i que en tota situació sapiguem ser sempre testimonis d'Ell, ressuscitat. Gràcies amics.

JOSEP SERRANO

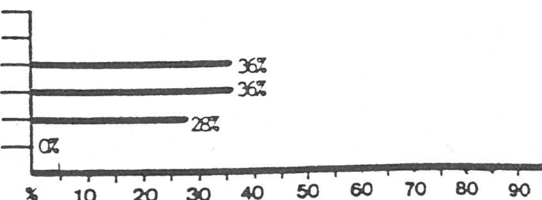
3.- Si et diguessin que P. O. té dificultats de col.laboració, impressió ...

Intentaré col.laborar per superar-les
Ja s'ho faran! No és assumpte meu!
No puc fer-hi res!
No vull dedicar-hi temps

4.-SOBRE LA LECTURA. Et mires la revista?

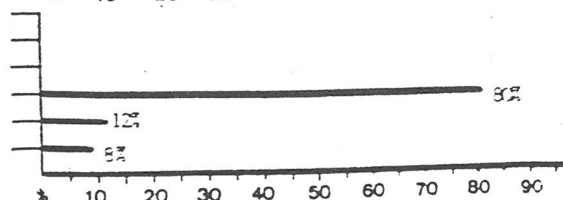
La llegeixo tota
La llegeixo bastant
La miro per sobre
Ni l'obro

5.- SOBRE LA TEVA COL=LABORACIÓ

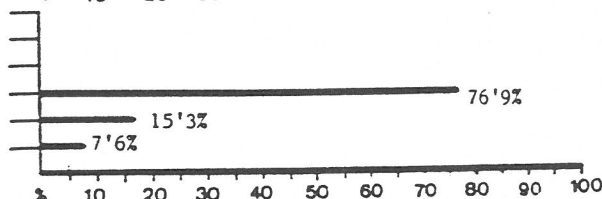
La revista hauria de ser:

Una tasca de tots
La tasca d'uns "vocacionats"
Altres-No ho sé

6.- Col.labores en la revista?

Si m'ho demanen
Espontàniament
No col.laboro ni encara que m'ho demanin

7) Sorpresa i preocupació ens ha portat comprobar que la principal raó per no col.laborar/més en P.O. és el fet de ser un "desastre" escribint o col.laborant. Potser és cert, potser és una excusa fàcil, el que és cert és que aquesta "enfermetat" té una cura fàcil: Escriure, col.laborant. Així se supera la por inicial i es va agafant l'hàbit.

8) Just ha estat el resultat d'aquesta pregunta, per poc ha guanyat l'opinió de que P.O. ha de ser una revista que parli del Seminari. ¿Només del Seminari?. NO, però això depèn de la col.alboració i espontaneitat dels seminaristes que escriguin articles sobre d'altres temes. Mai hem negat ni retallat cap -en tot el curs- d'un col.laborador. Però el que és cert és que l'equip es limitarà a l'informació del Seminari. Perque aquesta estigui asegurada.

9) Tot i que hi ha un bon nombre de respostes que creuen que P.O. ja està bé com està. Nosaltres som del parer que s'han de fer canvis, progressius, però canvis. Esperem que aquests canvis que són només resultat del desig de millorar la revista siguin produïts per la col.laboració, les idees, les crítiques constructives i les aportacions variades dels seminaristes.

10) Poques són les respostes concretes a aquesta pregunta, però en citarem algunes: Altres temes més interessants, temes més populars, articles d'opinió de qualitat, articles de fons, documents, entrevistes, cançons, temes culturals, temes d'espiritualitat...

Ho tindrem en compte, però en la majoria dels casos això seria possible si els mateixos que demanen algun tipus de secció la possessin en marxa i no esperessin pacientment que l'equip -ja prou carregat- ampliés encara més el seu camp d'acció.

11) Sembla que s'ha aprovat la novetat d'enguany de que P.O. sigui una revista bimensual tot i que són bastants els que creuen que hauria de continuar essent mensual. Se'ns fa difícil des de l'equip, amb les nostres posibilitats respondre a la demanda mensual. Una major col.laboració, no només de membres de l'equip, sinó de col.laboradors en tots els camps de creació de la revista potser ho faria possible.

12) De moment som una revista interna amb alguns números que surten afora, desitjariem ampliar el nostre camp d'acció peró això suposa, primer: millorar la qualitat de la revista i segon: crear una xarxa de difusió i distribució. Tasca difícil peró no descartable sobretot si compta amb el recolçament pràctic dels seminaristes.

13) Molt variada la resposta d'aquesta pregunta, tot i que ens alegrem que sigui la resposta dels que la compren amb il.lusió la més votada. S'observa, però, un cert descontent o manca d'il.lusió en bastants seminaristes alhora de comprar-la. S'hauria de replantejar la gratuïtat de la revista? Potser sí. ¿Com? Això si que és més difícil. Sobretot si pensem que potser seria molt alt el preu de la "gratuitat".

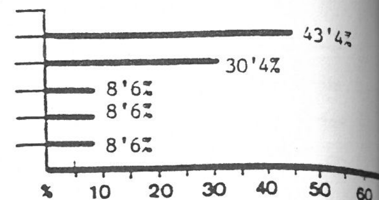
14) Tot i lamentar que és la majoria els que no poden col.laborar l'any que ve, ens alegra saber que -sense expecificar-ho a l'enquesta- han sigut bastants els que han dit que sí. Ens alegrem i esperem contactar amb aquests "dispcnibles" "futuribles" col.laboradors.

15) Arriscat era demanar una qualificació de la Revista. ho hem fet i per sinceritat o per benevolència ens heu aprobat. La nota mitja que ens posseu que oscila entre 6 i 7 segons pregunta és una bona puntuació. Estem lluny de ser una revista que sigui excelent per la majoria, pero no estem en el suspens majoritari que mostraria un pobre servei als seminaristes per part d'aquesta revista que amb esforç i il.lusió anem el.laborant perquè sigui un mitja de comunicació i diàleg.

Ramon-Octavi Sànchez
DIRECTOR DE "PORTAL OBERT"

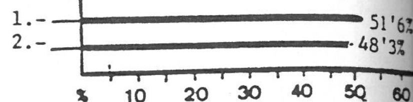
7.- Perquè no col.labores o no ho fas més?

Sóc un "desastre" fent articles-opinions
No tinc temps
Em fa mandra
No m'agrada la línia de la rvista
Altres

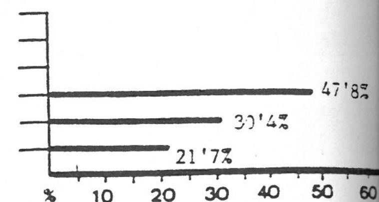
8.- SOBRE ELS CONTINGUTS. Qué opines de la temàtica?

1.- M'agrada que P.O. tingui una revista la temàtica de la qual sigui el Seminari.
2.- M'agradaria que parlés d'altres temes: Diòcesi, Moviments, Notícies (com abans)

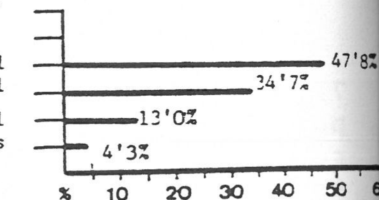
9.- Faries canvis a la revista?

Alguns canvis
Ja m'està bé
Grans canvis

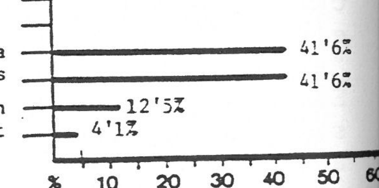
11.- SOBRE L'INTERVAL DE TEMPS DE SORTIDA

Bimensual
Mensual
Trimestral
D'altres

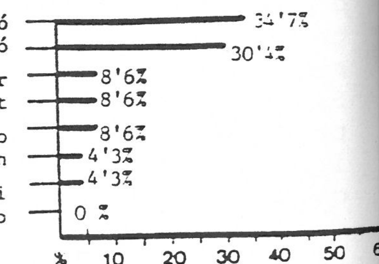
12.- SOBRE ELS DESTINATARIS. La revista ha de ser:

Interna però amb números que surtin a fora
Que arribi a les parròquies i més destins
D'us exclusiu intern
De la facultat

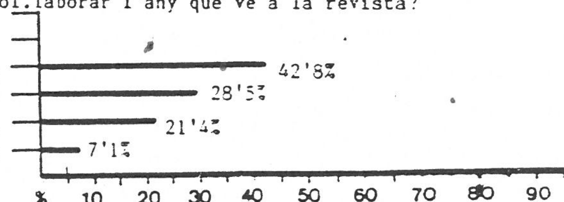

13.- SOBRE EL PREU= Compro la revista?

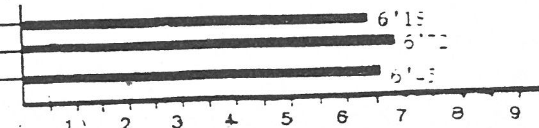
Amb il.lusió
Amb resignació
Gratuita hauria de ser
De tant en tant
No la compro
Me la regalen
Si
De mala gana per no dir que no

14.- SOBRE LA TEVA DISPONIBILITAT: Vols col.laborar l'any que ve a la revista?

15.- PUNTUACIO DE LA REVISTA. Puntua la revista de 0 al 10

Carta des del festival de la JOBAC

FESTA
DE L'ACCIO
JOVE
Castellbisbal
7 Maig 1989

Diumenge, 7 de maig del 1988

Amic:

T'escric només arribar a Castellbisbal on els de la JOBAC i companys hem celebrat tot el dia la ***"Festa de l'acció jove"****.*

I realment s'ha acomplert el títol, ha estat una festa, ja des de l'arribada, en autocars provinents de les diferents federacions (Baix Llobregat, Besós, Mataro, Menorca, Montserrat, Nou Barris, Plà del Llobregat, Vallés, Zero davant el pavelló municipal on ens esperava el grup d'animació de Molins amb les gralles, cap-grossos, xanques, diables,... ha estat una bona rebuda, hem corregut pels petards i alguns han quedat xops gracies a l'aigua que els veins llençaven des dels balcons, aquest ambient festiu s'ha mantingut durant tot l'assoleiat dia, durant el "fira-joc", l'eucaristia i el ball de cloenda que ens ha fet moure (alguns més que altres, tu ja m'entens!).

Hem celebrat la feina de tot el curs, sota la campanya ***"superem les precarietats, junts i en acció"*** *que ens ha empés a l'acció en els llocs on som (barri, estudi, treball) donant resposta al que havíem vist en campanyes anteriors "Per l'ocupació juvenil, siguem creatius"(86-87), i "contra les precarietats, forgem solidaritat"(87-88), la firajoc ha estat muntada dins el pavelló, voltant la pista central, amb un seguit de paradetes de les diferents federacions, i també de la JOC, l'objecció de consciència i el PEJ (com acció puntual feta durant el curs), dins els stands s'explicava de diferents formes el que s'havia i s'estava fent, el joc ha donat la possibilitat de conèixer de forma divertida moltes accions fetes, al final s'ha sortejat un pernil entre tota la gent que l'ha acabat.*

Just després hem passat a l'acte central on s'ha presentat el Diari de la Campanya, se n'han fet 20.000 i ja s'estan repartint (en tinc un per a tu) en ell hi ha diferents testimonis de les accions que s'estan realitzant (reforç escolar, AJCAS, cooperatives, PEJ, festes de barri i moltes altres accions individuals) davant la realitat que vivim molts joves, a més hi ha una explicació dels drets laborals basics, i el Manifest que ha estat llegit després per tots, on s'expliciten unes reivindicacions que després d'una recollida de firmes seran donades a les institucions locals que pertoquin, te n'adjunto unes quantes perquè les passis:

- Implantar en tot l'ensenyament professional, l'educació compensatòria i classes de reforç, de cara a l'aprenentatge d'un ofici per als joves que han acabat l'escolaritat sense tenir el nivell de Graduat Escolar.

- Transport públic gratuït per als joves aturats.
- Supressió de les contractacions temporals i augment de les bonificacions a la contractació fixa.

L'eucaristia, ja t'ho pots imaginar, amb marxeta jobaquera, ens ha situat en l'acció de gràcies envers Aquell que en molts moments del curs i de les accions ens ha estat força, il.lusió, ajuda, consol...

Com diu la cançó de la campanya:

"volem començar de nou
inquietant els cors dels homes
sortir al carrer com Tu vas fer
...
l'esperança ens dóna força
superem les precarietats
Junts i en Acció."

Ja ho veus aviam si t'animes i et mobilitzes.
Una abraçada.
Teu:

Xavier

"PAU HERMÈTICA"

Descloc el lligam sublim
que empresona, amb desigs,
la buida acció d'una tarda
jacent entre llençols daurats de lletres i punts
esclaus del saber.

Tot remant pels racons humits dels sentiments,
absència, existència, docència i ciència,
entrecreuen circuïts de boges neurones.
Aigua de records
que empantanega les ribes ombrívoles de l'instint.
Lligams nocturns de sol.litud.

Mentre el gat puja l'arbre,
el sol es deixa anar suau
damunt el llaç a mig fer d'un jorn que expira.

S'han clos esperances,
s'han cremat anhels,
s'han entreobert geranis d'oblit i
s'han perdut roses que d'antuvi esclataren.

El rebrot haurà d'esperar.
La nit farà l'interludi exigit.

V.A.R.

Casals d'estiu al Raval

AQUEST ESTIU, COM JA HA ESDEVINGUT EN D'ALTRES ANYS UNS QUANTS SEMINARISTES EMPRARAN ALGUNS DELS DIES DE LES VACANCES PER REALITZAR UNA EL.LOGIABLE TASCA SOCIAL: CASALS D'ESTIU AL RAVAL, PER A CONÉIXER MÉS AQUESTA REALITAT I PER CONVIDAR A TOTHOM A COL.LABORAR-HI HEM REALITZAT UNA ENTREVISTA A CONXITA MATA DIRECTORA DEL CENTRE OBERT JOAN SALVADOR GAVINA PROMOTOR DELS ESMENTATS CASALS.

En que consisteix el Centre Obert i quins són els seus objectius:

Els Centres Oberts van néixer fa molts anys a Xile, com a resposta a la realitat de que havia molts nens amb famílies força deteriorades i se'n preocupaven poc d'ells, de manera que estaven molt desatesos.

Es una institució apolítica i a-religiosa que dóna una gran importància a la família. Però davant les mancances materials i personals de moltes famílies per educar els seus fills, i sense treure'ls del seu ambit familiar (en general les experiències d'aïllament de la família són negatives), el Centre Obert fa suplència de família i també d'escola, en zones molt industrialitzades o bé com al Raval, que els pares porten vida nocturna i que es despreocupen d'ells; no es preocupen de que vagin a l'escola, i el nano es va retrasant en els seus estudis i perd l'interés, fins a fracassar en l'escola. S'intenta que això no succeeixi, perquè si fracassa a l'escola, fracassarà en el treball i en la societat.

Els nens, als Centres Oberts van a la hora del dematí a esmorzar, i troben unes persones que els atenen, parlen amb ells, si convé els renten, i fins-i-tot, si hi ha nens que per la vida nocturna dels pares no s'aixequen se'ls va a buscar.

Llavors a quarts de 8 el centre ja és obert perquè tenim nens que van a l'escola al Carmel, o a la Vall d'Hebron i han de marxar a les 8.

El Centre procura tenir també una relació amb els mestres, controlant la seva assistència, el seu rendiment i els seus progressos, i també els problemes que tenen dintre. També es procura que al migdia vinguin al centre, llavors els monitors parlen i juguen amb ells, o fan reforç de català.

PO

Com es va crear el Centre i quina és la seva història?

Jo, per la meva experiència tant aquí com a Xile a les presons, m'adonava que molta gent havia tingut problemes familiars a la infantesa, s'havien trobat sols a la gran ciutat.

Llavors a mi, al tornar de Xile, igual que allà m'havia preocupat l'evangelització dels pobres, i procurar que tothom tingui vida i possibilitats de ser, ho podia fer aquí perquè hi ha unes capes de la societat que estan abandonades, que tenen una subcultura i no encaixen en la societat, i s'havia de plantar una tenda, és a dir, ser-hi al costat d'ells, tenir una acollida, tastar l'experiència del gran pecat del món que fa que molta gent es trobi rebutjada i sense sentit ni sortida, sense possibilitats, i donar una resposta cristiana.

Aleshores, vaig conectar amb **el germà Adrià** a l'any 1976. Vam veure les mancances que hi havia d'escolaritat a aquest barri.

Ens proposarem la tasca de motivar-los per anar a l'escola i per la seva formació. Aquesta és una tasca molt lenta i llarga, que en alguns casos del primers nois de 12 o 13 anys que vam tractar ja no hi havia solució, donada la seva vida de carrer i de banda. En canvi, amb altres nanos més joves hem aconseguit que es prenguin seriosament la seva formació i vulguin portar una vida diferent. Aquí la majoria de la gent veu la marginació com una fatalitat, com una cosa en la que necessàriament han de caure. La nostra feina es fer-los sortir d'aquest cercle, creant-li hàbits de treball, ensenyant-li que les coses s'han d'aconseguir amb esforç (sovint la temptació del robar, de l'immediatisme és molt forta), i això s'ha de començar quan els nens són molt petits, amb 4 o 5 anys.

Quines persones acull el Centre?

Al barri del Raval hi viuen 48.000 persones censades. D'aquestes, moltes són persones amb feines normals, fins i tot gent amb feines de responsabilitat. Però hi ha un altre tipus de persones que des de fa molts anys per la proximitat del port i per ser zona tradicional de prostitució i de pensions barates i que s'acull a gent que no s'atreveixen a anar a altres llocs, i així es forma un submón en el que regna un esperit de solidaritat i de comprensió. Les mateixes prostitutes acostumen a tenir molt bon cor. Els fills d'aquests volten tot el dia pel carrer, i d'això hi ha gent que se n'aprofita i n'abusen, per robar o vendre droga. Nosaltres volem donar a aquests nois unes altres possibilitats, i sobretot ocupar-los-hi el temps. I que per mitjà del treball dels monitors i col.laboradors, tinguin testimonis d'una altra manera de ser i de viure, estimant-los amb gratuïtat.

PO

Que diferencia el C.O. d'altres centres oficials?

Fonamentalment la financiació. Per exemple els centres de l'Ajuntament surten molt més cars que el nostre i donen menys hores de servei, tenint uns pressupostos més alts.

I és pel fet que la majoria de gent treballa com a resposta cristiana, com a voluntaris, i per tant sense sou, sense cobrar.

Com es podria interpel.lar dins el món eclesial o valorar aquesta tasca?

Jo crec que el missatge cristià, allà que Crist ens demana és una resposta d'amor un missatge de deixar-se prendre i deixar-se menjar. És portar a terme allò que Jesús va dir: "ELS CECS HI VEUEN, ELS COIXOS CAMINEN, I ALS POBRES SE'LS ANUNCIA LA BONA NOTICIA"

I el C.O. és un lloc privilegiat per fer aquesta experiència. Jesús ens crida a nosaltres a portar a terme la seva obra de salvació, a col.laborar a que tots els homes tinguin possibilitats de viure, a transparentar el rostre de Crist.

Creus que l'Església, realment dedica prous mitjans i persones a aquesta tasca i a altres com aquesta de pressència en el món marginal?

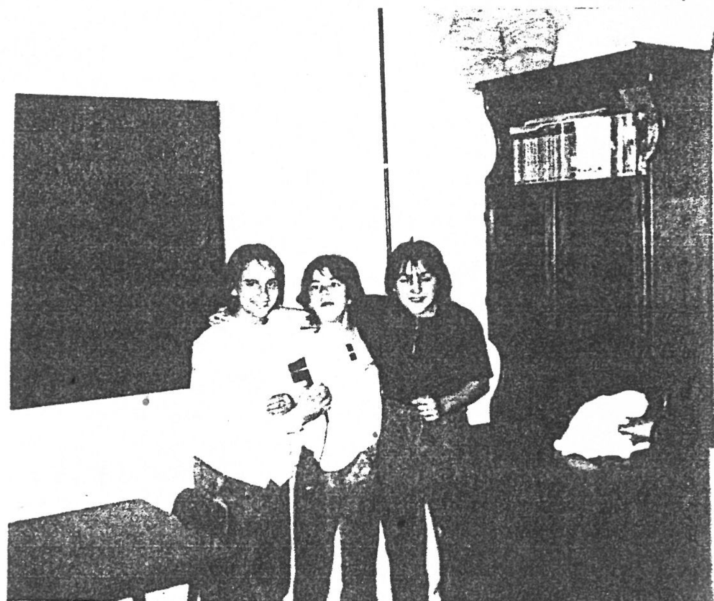
Hi ha molta gent que hem sentit això i que s'hi dediquen. Però per altra banda és vergonyós que en una societat com la nostra que es diu "cristiana" puguin haver aquestes condicions de misèria. I em dóna la impressió que quan veig com viu la gent, que no som el que diem, i que les pregàries que fem pels marginats no ens ho acabem de creure...

Penso que l'Església nostra s'hauria de plantejar de dedicar i preparar més gent per treballar al món de les presons, al món marginal, i oferir possibilitats a tota aquesta gent que viu al marge de la societat per reincorporar-se com a membres actius i de ple dret.

Que pot aportar un seminarista que li pot aportar a un seminarist el fet de treballar-hi l'estiu a Casal?

El seminarista, com persona qu vol fer una opció total pel Crist i com persona preparada que és, po aportar molt a aquesta tasca, am la seva pressència desinteresada estant al costat d'aquests nois, donant-li el seu temps. A més, pel fet que al Centre hi hagi majoria de monitores i perquè la figura de l'home és per ells molt més deteriorada per la seva experiència a casa i al carrer, la figura d'un noi a més d'un noi que es prepara per entregar tota la seva vida als altres els pot fer molt d'impacte.

Per altra banda, al conéixer aquest món tan deteriorat, tan pobre, no només materialment sinó també de desequilibris afectius i emocionals, un pot aprendre com pateix la gent i a patir amb ells, i per estar al servei de la diòcesi, una diòcesi en que cada vegada hi ha més realitats de pobresa, pot ser una experiència molt enriquidora, aplicable a moltes altres situacions.

En que consisteix el Casal d'Estiu?

Els nostres nens, quan no estan a l'escola viuen pràcticament al carrer, ja que els seus habitatges són molt petits i malament acondicionats. Llavors el Centre funciona tots els dies de les 10 del matí fins a les 8 del vespre i es procura que nois i noies de 4 a 16 anys facin activitats, excursions, repàs d'escola, etc.

El fet que estigui obert tot el dia (a part dels nens que van de colonies) fa que es necessiti gent per preparar les activitats i mantenir-los ocupats als que es queden al Centre. Es preferible que els que puguin venir, ho facin durant 15 dies i a ser posible durant tot el dia (fins a les 8 del vespre)'

Com ho pot promocionar el seminarista en els ambients parroquials i de moviments on es mou?

En primer lloc, venint i coneixent "en viu" la nostra tasca i col.laborant-hi. Llavors donant-ho a conéixer als grups de joves, que aquests puguin participar com a voluntaris, o en temps de vacances (Nadal, Pasqua, Estiu) i tinguin un seguiment d'un grup d'aquí (perquè a vegades coneixen gent, però no hi ha continuitat)
+++ Invitant-los als seus locals i parròquies
+++ organitzant excursions per ells, cosa que és molt interesant per fer-los conéixer altres indrets i altres ambients que els seus.
+++ o invitant-los a anar de colònies amb els seus esplais o camps de treball.

Quins aspectes són fonamentals en el tracte amb els nois del Centre?

En primer lloc, que se'ls tracti com els altres nois, que se' ls estimi, però a tots (sense referències).

Que es vingui amb disponibilitat, amb moltes ganes de treballar.
Procurar tractar-los amb simpatia, però fent-se respectar.
Mirar de ser gent alegre i animosa i no deixar-se impressionar.

D'aquesta manera, poc a poc i persona a persona, es van recuperant aquests nois per a una vida amb més aspiracions, amb ganes de treballar i portar una existència digna i diferent a la de molts dels seus familiars i amics. I això dóna coratge i esperança per continuar aquesta tasca i veure que malgrat tot, val la pena.

Acabada l'entrevista, donem una volta pel Centre, on comencen a arribar els nois de les escoles. Mullats pero alegres comencen assecar-se, tot esperant àvids el moment en que es repartirà el berenar.
Hom mirant les seves cares felices, la paciència amb que els monitors els tracten, l'estimacio sincera que uns i altres traspuen, no es pot resistir a donar gràcies de que 2000 anys després aquell "allò que feu a un d'aquests petits, a mi m'ho feu" segueixi resonant i movent encara molts cors a portar l'amor i l'alegria on només hi ha tristesa, resignació i misèria.

PO

Una ocasió per viure un estiu diferent, per saber que és la proximitat amb que Jesús va viure tota misèria i marginació humana, perquè la paraula "pobre" no sigui més que un mot sovintejat als libres de teologia, però buit de contingut, sinó rostres, veus, homes i situacions reals, crits d'ajuda que resonen molt dintre en un cor que batega al ritme del de Jesús.

Els que estiguin interessats, es poden dirigir a:
Centre Obert J. S. Gavina
c/ Nou de la Rambla 46, pral.
Tel. 242.40.09

o bé a l'autor d'aquest article.

ENRIC HIDALGO

Colònies a la "Frater"

Aquest any, a l'igual que els darrers, dedico uns dies de l'estiu a col.laborar en unes colònies de minusvàlids físics que organitza la **Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids.**

La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids és un moviment d'apostolat seglar d'àmbit intercontinental que té com a finalitat principal la promoció i la integració social dels malalts crònics i dels minusvàlids.

Es dirigit i escampat per l'acció dels mateixos malalts minusvàlids, els quals actuen segons les seves possibilitats i se senten responsables dels seus companys. Però s'ha de tenir molt en compte que la Fraternitat, per les seves activitats, per la seva pròpia vida, necessita d'amics que no siguin malalts ni minusvàlids per a ajudar a portar endavant totes aquelles accions d'integració i desenvolupament total de la persona.

La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids es basa en set punts fonamentals que són el suport de la seva acció:

1er: La Fraternitat està fonamentada en l'esperit de l'Evangeli.
2on: La Fraternitat es dirigeix a tots els malalts i minusvàlids sense distincions ni discriminacions de raça, creences, etc.
3er: La Fraternitat encoratga la unió personal i comunitària entre els seus membres.
4rt: La Fraternitat pretèn el desenvolupament integral dels seus membres.
5è: La Fraternitat procura l'incorporació activa a la societat dels seus membres.
6è: La Fraternitat està vitalitzada per equips responsables.

7è: La Fraternitat té com a principi vital l'Evangeli. Missió específica dels consiliaris o animadors de la fe és ajudar a fomentar i clarificar les actituds dels fraterns, tot integrant-se en el grup com un company més.

Una mica d'història

La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids va nèixer a França l'any 1942 concretament a Verdun. El seu fundador fou el P. **François** qui trobant-se ell mateix malalt en un hospital, va tenir l'experiència real de l'apostolat horitzontal, del malalt pel malalt.

Ràpidament s'extengué per tota França i arribà a l'Estat Espanyol degut a una expedició d'un grup de catalans i valencians a Lourdes.

++++++++++++++

La Fraternitat és una entitat amb una estructura interna concreta, podem dir que és un moviment organitzat. Funciona establint comissions i equips parroquials, arxiprestals, diocesans, zonals, generals i, per damunt d'ells hi ha l'equip internacional. Els membres primordials dins l'estructura de la Fraternitat són: el representant, que ha de ser minusvàlid o malalt, el consiliari, que pot ser o bé capellà o bé religiosa o laic, en definitiva qualsevol persona preparada per l'animació de la fe cristiana i també trobem, entre els membres que formen un grup, el secretari, els vocals, etc.

El motiu de l'organització estiuenca d'unes colònies és oferir la possibilitat de convivència entre minusvàlids, malalts i fraterns sans (col.laboradors). Es preten que aquesta convivència comporti una interrelació que permeti el despertar a nous horitzons de persones que mai s'han plantejat, malgrat la seva disminució, que són capaços de portar una vida "normal" dintre d'aquestes limitacions.

L'eina principal que la Fraternitat intenta emprar és l'amistat que no té en compte estats físics de cap mena, ni edats, ni sexes, ni creences.

Hem de tenir en compte, però, que la Fraternitat a través de les colònies preten fer una tasca prolongada de realització de la persona, per tant, aquesta activitat d'uns dies s'hauria de continuar durant l'any tot i relacionant-nos compartint les nostres pors i les nostres esperances, portant pau allà on hi ha discòrdia.

Doncs un cop dit això voldria exposar-vos una mica el meu paper. La meva tasca aquí, a la Fraternitat, és com la d'un voluntari més que, en aquest cas, aporta els seus coneixements i experiències en l'àmbit de la fe.

Les tasques que normalment em són encomenades, a part del treball habitual d'un col.laborador, són les de preparació de les celebracions religioses (pregàries i eucaristies).

Per això us ofereixo el meu testimoni de treball voluntari amb aquesta entitat i us llenço una crida de solidaritat envers aquests germans nostres que la societat i l'Església mateixa margina encara avui, tot arribant a les portes del segle XXI.

ALBERT MOLINER I FERNANDEZ

Proyecto Hombre

Dins el bloc que "PORTAL OBERT" dedica a les activitats del Seminari durant l'estiu s'inclou aquest treball sobre el ***"Proyecto Hombre"****, un programa de tractament de toxicomans, que està implantat ja a diferents zones d'Espanya (i a Barcelona projectat). Els cursos de 3er i 4rt de Teologia del Seminari de Barcelona realitzaran aquest estiu un recorregut per Lleó i Galícia durant el qual es visitarà la comunitat terapèutica de* ***Cubillos de Sil (Lleó)****, raó per la qual ens semblà interesant exposar en unes breus paraules els fonaments d'aquest programa i la planificació terapèutica que s'utilitza, tant pels que participaran com per a tots els lectors de la nostra revista.*

El "Proyecto Hombre", amb la seva complexa simplicitat i la seva ambiciosa precarietat, significa un camí i un procés de desvetllament i assimilació personal de tota la riquesa meravellosa de l'ésser humà. La drogadicció és un problema humà i social que no s'ha d'atendre des de la necessitat de control social, sinó des de l'ajuda solidària a persones realment necessitades, tasca per a la qual es necessita el recolçament de tota la societat, en especial de les institucions públiques.

El "P.H." inicià el seu camí a Roma l'any 1979 per obra de **Mario Picchi** i s'ha extès per Itàlia, Colòmbia, i des de 1984 a Espanya. La seva característica més important és el concepte de "grup" o "comunitat", en elqual els pacients són protagonistes de la seva rehabilitació, recolçats i estimulats pel grup, en un clima d'intercomunicació personal honesta (auto-ajuda). L'objectiu central és el desenvolupament i el creixement personal de l'individu, la reconstrucció e tota la persona a nivell individual i de relació familiar i social, mitjançant un canvi d'estil de vida a través d'una comunitat d'ajuda recíproca. Maduració personal des del CONEIXEMENT REAL de sí mateix, a través d'una comunicació interpersonal profonda i constant en una estructura comunitària en la que el subjecte se sent part activa, imantada d'uns valors humans fonamentals. L'objectiu final és una vida responsable en el marc d'una societat real amb totes les seves dificultats, sense necessitat de recòrrer a la droga.

El "P.H." no centra el seu interés en la droga, sinó en la persona. La droga és síntoma d'una situació personal difícil. Per això part del coneixement de la realitat del toxicòman. Aquest és una persona sense identitat que desfigura i justifica al mateix temps la seva realitat de toxicòman. És una persona inadaptada a nivell familiar i social amb una profonda deficiència de la seva capacitat de comunicació i d'amor veritable. La rehabilitació és un procés educatiu que s'aconseguira a través del coneixement i acceptació d'un mateix tal com realment és i del protagonisme responsable i progressiu sobre la pròpia vida:

****Refusarà i trencarà amb el mite de la droga, les seves imatges, i analitzarà i corregirà el seu orgull i la resta dels seus mecanismes de defensa.*

****Reconeixerà els seus complexes i les seves pors, i la seva necessitat d'estimar i ésser estimat, aprendrà a respectar-se a sí mateix i a cada persona i cosa.*

****No ofegarà els seus sentiments i emocions ni serà esclau d'aquests, sinó que els reconeixerà, expressarà i controlarà racionalment.*

****Anirà sortint de sí mateix per preocupar-se dels altres, i serà capaç de demanar-no agafar- l'ajuda dels altres i la satisfacció dels seus desitjos i necessitats.*

****Evitarà la racionalització falsificadora i justificatòria i les projeccions evasories de futur.*

****Afrontarà per sí mateix la vida social amb totes les seves dificultats i refarà en lo possible la seva vida familiar en el respecte, la col.laboració i l'amor responsable.*

Per a tot això, el toxicòman ha de ser el protagonista de la seva pròpia rehabilitació (amb l'ajuda dels altres), desprenent-se de la seva imatge falsa i de signes externs i formes de comportament, a través de les quals amaga i disfressa la seva soletat, inseguretat i por. El seu orgull i el seu victimisme són els seus principals mecanismes de defensa. Tancat en la seva autosuficiència, s'ha negat a sí mateix les necessitats fonamentals de l'ésser humà. Treballant sobre la seva vida pasada, ha d'interpretar i refer els seus sentiments i comportament d'acord a uns valors humans fonamentals, recuperant el veritable equilibri entre la raó, les emocions i els sentiments.

Per coneixe's és imprescindible una dinàmica de comunicació personal, profonda, honesta i constant. El toxicòman arrossega des de l'infància el problema de la incomunicació. Tot el procés del "P.H."està basat en la intercomunicació personal, d'una manera gradual i progressiva:

a) Responsabilitat personal
Des del començament s'exigeix al noi el seu protagonisme personal i l'exercici de la seva pròpia responsabilitat, abandonat droga, alcohol i fàrmacs, sense recòrrer a cap substitutiu.

b) El problema sóc jo
Progressivament anirà descobrint els seus propis problemes, a descobrir personalment que el problema no és la droga, sinó ell mateix, i se sentirà motivat i decidit a canviar.

c) Créixer com a persona
Anirà descobrint i assimilant uns valors humans fonamentals, base d'una personalitat madura, equilibrada i responsable: la honestedat, l' amor responsable, el respecte a sí mateix i als altres , humilitat... revers d'una sèrie idèntica de contravalors que han configurat el seu comportament en el carrer com a toxicòman.

d) Reconstruir les relacions familiars i socials

La reconstrucció s'exten a tota la xarxa de relacions socials del toxicòman. La família, la relació amb la qual per norma general està greument deteriorada, ha d'estar implicada en el procés, recolçant i participant en el mateix, per refer, en lo possible, la seva relació amb la mateixa família. També les seves amistats, persones lligades afectivament...

e) Autonomia personal i identitat social

La fita final és l'autonomia personal que li permeti integrar-se de nou a la societat d'una manera positiva i responsable, sense recòrrer a la droga, per a solucionar els seus problemes. El "P.H." és un programa inicialment directiu en el qual progresivament el toxicòman anirà demanant i assumint fites d'iniciativa personal fins arribar a la reinserció social.

<u>El programa consta de 3 fases:</u>

A) ACOLLIDA

-Objectius: deixar la droga, exercici de responsabilitats (concretes), iniciar una nova relació familiar, afrontar la seva problematica personal, inici d'una comunicació honesta, motivació i decisió de canviar.

-Participació en grups i seminaris.

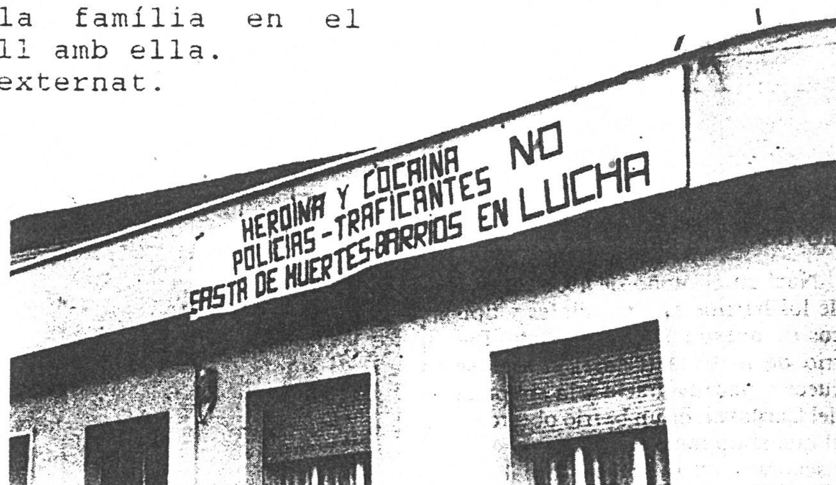
-Integració de la família en el programa i treball amb ella.
-Es realitza en externat.

B) COMUNITAT TERAPEUTICA

-En internat, durant 10-12 mesos
-Treball sobre la pròpia persona a través de la intercomunicació personal a nivell individual i de grups terapèutics.
-Participació i autogestió de la estructura i el funcionament de la casa.
-Treball manual per atendre les necessitats de la casa, amb sentit i finalitat terapèutica i no productiva.
-Reconstrucció de les relacions familiars a través de la comunicació
-Sortides a l'exterior controlades.
-Interiorització de valors humans fonamentals.
-L'objectiu global és l'identitat personal.

C) REINSERCIO SOCIAL

-Semi-internat i externat durant 10-12 mesos.
-Identitat social: reconstruir les seves relacions socials i la seva integració en la societat.
-Autonomia personal sobre: l'us del diner, sexe, afectivitat, professió, residència...
-Contacte constant amb l'exterior i la família.
-Grups terapèutics amb els nois.
-Continuació del treball amb les famílies.
-Progressiu despreniment del programa dins l'autonomia total.

MILLENVM

Història i Art de l'Església Catalana

El passat dia 17 de maig, la Facultat de Teologia dispensà als seus alumnes de la darrera hora de classe per poder anar a visitar l'exposició ***MIL.LENVM, mil anys d'art religiós català****, a càrrec de Mn* ***Josep Maria Martí-Bonet****, comissari de l'exposició i professor de la Facultat. L'exposició havia estat estrenada el dimecres 3 de maig amb la pressència del Nunci de Sa santedat El cardenal Jubany, el president Pujol i altres autoritats eclesiàstiques i culturals de Catalunya.*

L'exposició es divideix en tres parts: el Tinell, la Pia Almoina i la capella se Santa Agata, i recull al voltant de 700 obres de tota Catalunya entre obres d'art i documents. Entre els documents cal destacar el "Forum Iudicum", el document escrit català més antic, datat a l'any 1150.

A la Pia Almoina es troben les obres més antigues, des de restes romans a capitells visigotics, per passar després a l'art Romànic amb importants Crists en Majestat i maresdeDéu com la de St Pau del Camp o Sant Cugat, cal destacar un bon nombre de frontals d'altar també de l'època romànica.

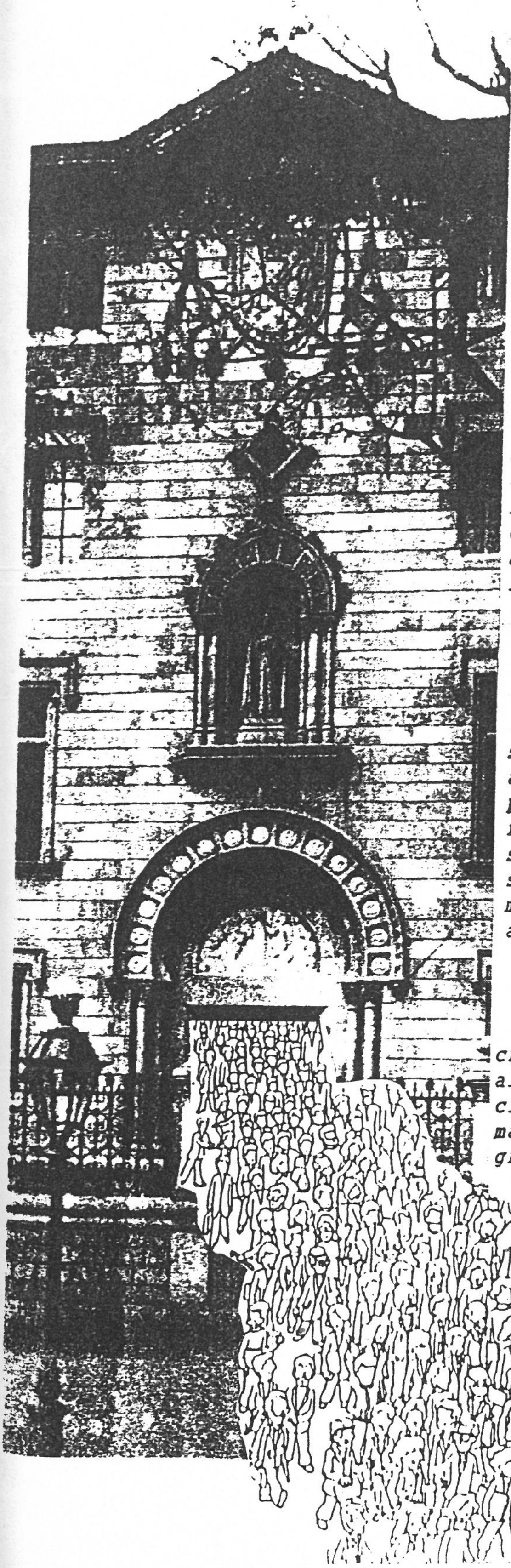
Al Saló del Tinell trobem les obres gòtiques i barroques. Cal citar el fabulós retaule de "Sant Francesc i les Ordres franciscanes"

(del segle XV) i obres de grans artistes com Pere Serra, Lluis Borrassà o Pere Mata. Del Barroc trobem representació de Viladomat Ricci, Cuquet...

A la capella de Santa Agata trobem les obres més contemporànies, no nomes escultòriques o pintòriques sinó també de llibres i documents que han marcat fites importants en la història darrera de la cultura catalana. Entre les obres d'art cal citar dos quadres de Picasso i un Crist de Dalí.

"EL GALLINER"

L'altre dia vaig entrar en un galliner. Estava ben organitzat, algun compartiment més digne i adecentat que d'altres. Era un galliner estrany i diferent, englobava un espectre considerable d'aviram, però em vaig adonar que només hi havia galls -donava goig la vermellor d'aquelles crestes, signe eloqüent de la missió d'aquelles aus-.

Vaig endinsar-me en el coneixement d'un galliner tan peculiar, atret per la gran publicitat que se'n fa d'aquesta espècies de galls, sobretot ara, potser perquè en són pocs i de qualitat (denominació d'orígen:"pota negra").

Aquests elements de la mare natura reben, per si no ho sabíeu, una ració de pinso condensat cada matí. Això si, cadascú adequat a l'any de criança en el qual es troben. És un pinso molt dur, no els atreu massa als galls, però no sé perquè, cada matí acudeixen a rebre la ració. La majoria no se'l mengen allà, sinó que l'emmagatzemen en el pap.

Al migdia, ja en el galliner, els donen un compost vitaminat que, llegint les instruccions, és per donar força i, no sé com dir-ho, profunditat, pau, potser. Aparentment hom no n'aprecia resultats massa immediats, però m'asseguren que a la llarga és l tot de la criança. De tal manera que si això i la cura individualitzada, amb control de pes inclòs, no funcionen, de ben segur és perd l'exemplar o bé se n'hi retarda el procés.

Després del conseqüent repòs comença l'hora més dura. La tarda s'esqueixa en mil i una ocupació. Alguns galls, no masses, s'entretenen a digerir l'aliment que han posat al pap, l'extreuen acuradament i el devoren depenent de la gana que tenen. Altres es pentinen les plomes i s'arrangen la cresta. Altres surten a donar una revolada pels voltants del galliner. I la majoria, algun dia o altre, surten a fer de "gall" en algun galliner proper. I és clar, perquè sinó, on ho faran?, perquè, com podeu suposar, en un galliner amb molts galls no se sap mai qui mana i sovint aquell que piula més o aquell que pica més, arrossega l'aviram.

Ara bé, quan dormen, de ben segur descansen, perquè la criança és dura. I ara que tots dormen us diré, que tots pensen que algun dia seran galls en solitari d'un galliner com Déu mana. I és clar, com que allà cadascú tindrà la seva funció (més o menys la mateixa), però això sí, a diferent lloc, seguiran i segueixen essent grans amics. En el fons tots són galls.

Vaig tancar la porta i em vaig quedar en el galliner, i és va agradar tant el caliu.

VALENTÍ ALONSO I ROIG

RESPOSTES MES VOTADES (A cada pregunta)

1.- Es necessari una revista del Seminari - 72%
2.- Seria una llàstima i una pèrdua que desaparegués - 56%
3.- Si P.O. té dificultats intentaré col.laborar per superar-les - 73'9%
4.- Llegeixo P.O. tot sencer/bastant - 36%/36%
5.- P.O. és una tasca de tots - 80 %
6.- Col.laboro amb la revista si m'ho demanen - 76'4%
7.- No col.laboro -idem més- perquè soc un "desastre" fent articles-opinions -43'4%
8.- M' agrada que P.O. tingui com temàtica el Seminari -51'6%
9.- Faria alguns canvis a la revista - 47'8%
11.- Vull que P.O. sigui bimensual - 47'8%
12.- Crec que la revista ha de ser interna amb números que surtin fora/
" " " " " d'arribar a les parròquies i altres destins. -41'6%
13.- Compro la revista amb il.lusió - 34'7%
14.- No m'hes possible col.laborar amb la revista l'any que ve. -42'8

RESPOSTES MÉS VOTADES (En global; de més a menys fins el 30%)

1.- P.O. és una tasca de tots. - 80%
2.- Col.laboro amb la revista si m' ho demanen - 76'4%
3.- Si P.O. té dificultats intentaré col.laborar a superar-les - 73'9%
4.- Es necessari una revista del Seminari - 72%
5.- Seria una llàstima i una pèrdua que desaparegués - 56%
6.- M'agrada que P.O. sigui una revista amb temàtica del Seminari - 51'6%
7.- M'agrada que P.O. tracti altres temes (com abans) - 48'6%
8.- Faria alguns canvis a la revista - 47'8%
9.- Vull que P.O. sigui una revista bimensual - 47'8 %
10.- No col.laboro -idem més- perquè sóc un desastre fent articles-opinions -43'4%
11.- No m'es possible col.laborar amb la revista l'any que ve 42'8%
12.- La revista ha de ser interna amb alguns números a fora - 41'6%
13.- La revista ha d'arribar a les parròquies i altres destins - 41'6%
14.- Llegeixo P.O. tot -36%
15.- Llegeixo P.O. bastant - 36%
16.- Compro la revista amb il.lusió - 34'7%
17.- Vull que la revista sigui mensual - 34'7%
18.- Compro la revista amb resignació - 30'4%
19.- Ja m' està bé com està la revista - 30'4%
20.- No tinc temps per col.laborar més - 30'4%